



# Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Číslo 2

Ročník V.

únor 1999

## Návrat k Otcí (příprava na Velikonoce)

Ač dobře víme, že dnešek můžeme přijmout jen opustíme-li včerejšek, přece jsme váhaví ke změnám, protože nám brání pohodlnost. Ale jen změna je růst, je život. Každý den máme uskutečňovat svůj křest vrůstáním do Kristovy podoby. Jedním z prostředků v tomto procesu je liturgie. Některé změny, které v mešní liturgii přinesl II. vatikánský koncil, jsme přijali s radostí, jiné s rozpaky, některé i s odporem. Téměř všichni jsme přivítali *možnost* slavit bohoslužby v národním jazyku, dnes ale můžeme cítit jako ztrátu téměř úplné opuštění mateřštiny církve – latiny (včetně chorálního zpěvu), která byla výmluvným znamením sounáležitosti a universality. Zdrojem velkého obohacení se pro mnohé stala možnost účasti na liturgiích hodin (breviáře).

(pokračování na druhé straně)

koncilu bylo poradit se o tom, co by bylo možno učinit pro co nejlepší hlásání křesťanské víry ve světě. Proto koncil nejprve důkladněji zkoumal tajemství církve (vyložil je v konstituci o církvi *Lumen gentium*) a poté v konstituci *Gaudium et spes* chce vyložit, jak chápe přítomnost a působení církve v dnešním světě (GS 2).

Jak je uvedeno v poznámce pod čarou v úvodu k samotnému textu, konstituce se skládá ze dvou částí, které spolu tvoří celek. V první části rozvíjí církev svou nauku o člověku, o světě, v němž je zařazen, a o svém poměru k člověku a ke světu. V druhé části pak podrobněji uvažuje o různých stránkách dnešního života a lidské společnosti, a to zejména o těch otázkách a problémech, které se v té souvislosti zdají být v dnešní době zvláště naléhavé (manželství a rodina, kultura, hospodářsko-spoločenský život, politika, válka a mír). Projednávání dokumentu samozřejmě provázely vzrušené debaty a protichůdné názory. Tato skutečnost byla dána především neobvyklostí celkové koncepce „pastorální konstituce“. Koncil se v ní obrací nejen ke křesťanům, ale ke všem lidem (GS 2). Z tohoto důvodu byla při jednáních velká snaha, aby se text vyhnul odbornému teologickému jazyku. Dokonce se objevil neobyčejný návrh, aby se v textu nepoužívalo citátů z bible. Přestože návrh neprošel, dobře dokumentuje upřímnou snahu být opravdu srozumitelný pro svět, který se nevyzná v církevním „žargonu“. S ohledem na tuto skutečnost a samozřejmě díky myšlenkovému bohatství této zajímavé konstituce, mohu jen doporučit její pozorné přečtení. Podle komentáře teologa Karla Rahnera (1904-1984) tímto dokumentem církev zahájila na nejvyšší úřední úrovni dialog s těmi, kteří k ní jako k instituci nepatří. Naším úkolem tedy je nejenom na tento dialog přiměřeně naší úrovni navázat, ale také jej rozvíjet a prohlubovat. Měli bychom opustit naši pevnost a vydat se s velkým porozuměním mezi lidi. Stejně jako Ježíš přicházel k farizejům, celníkům a nevěstkám. Můžeme být solidární v radosti i bolesti s ostatními, i když s nimi ve všem nesouhlasíme. V naší zemi by tento dokument mohl významně pomáhat při hledání místa církve ve společnosti.

*Martin Vaňáč*

*Literatura pro zájemce:*

*Dokumenty II. vatikánského koncilu. Praha 1995.*

*Pesch, O. H. : Druhý vatikánský koncil 1962-1965. Praha 1996.*

*Skalický, K. : Radost a naděje. Řím 1968.*

---

**Uzávěrka příspěvků do příštího čísla je 18. února.**

---

## LITURGICKÉ OKÉNKO

Bohoslužba slova (pokračování ze všeobecných pokynů k misálu)

### 3. Homilie

Je součástí liturgie a velmi se doporučuje. Je totiž nutná k posile křesťanského života. Má být výkladem zaměřeným na něco z přečtených úryvků Písma svatého anebo výkladem některého mešního textu, s přihlédnutím k právě slavenému tajemství anebo ke zvláštním potřebám posluchačů.

O nedělích a zasvěcených svátcích je závazná ve všech mších slavených za účasti lidu a nelze ji vynechat, leda z vážného důvodu. V ostatní dny se doporučuje, zvláště v době adventní, postní a velikonoční; rovněž o různých svátcích a příležitostech, kdy se lid schází do kostela v hojnějším počtu.

Homilii má mít obvykle sám kněz, který bohoslužbu vede.

### 4. Vyznání víry

Má za cíl, aby lid, když vyslechl slovo Boží ve čteních a homilii, projevil s ním souhlas, odpověděl na ně a připamatoval si pravdy víry, dříve než začne slavit eucharistickou obět'.

Vyznání víry říká kněz spolu s lidem o nedělích a slavnostech; může se říkat také při slavnostnějších příležitostech. Zpívá-li se, zpravidla ho mají zpívat všichni společně anebo střídavě.

*Připravil br. Ignác*

---

## PŘEČETLI JSME

### **Biskup Václav Malý o financování církve**

*Jaký model uspořádání vztahů mezi státem a církví byste považoval za optimální?*

Platy kněží, biskupů a dalších pracovníků církve by měly být financovány z církevních zdrojů. Co se týká oprav a provozu památek, tedy kostelů, měl by být zákon, který by jasně zavazoval stát k finančnímu podílu. Zároveň by měl stát přispívat na obecně prospěšné církevní školy a zdravotní zařízení tak, jak přispívá na státní instituce tohoto typu. Bylo by dobré, kdyby stát zavedl jisté zvýhodnění ohledně sponzorských darů pro církev. Je třeba konečně vyřešit otázku restitucí rozumným kompromisem. To je má představa vztahu státu a církve. Ale rozhodně se musíme připravit na to, že kněží a další služebníci církve by měli být placeni z vlastních zdrojů církve.

*Z rozhovoru s V. Malým v Lidových novinách 16. 1. 1999.*

---

## Z FARNOSTI

### Výsledky voleb do farní rady

Jelikož 2. neděli v liturgickém mezidobí byl krásný, sluncem prozářený den a blankytná obloha se skvěla nad Prahou, bylo velmi vhodné, aby se právě k tomuto datu konaly v naší farnosti volby do farní rady. Ze všeho Božího lidu, který tvoří naše společenství, se voleb zúčastnilo 213 mužů a žen (děti a mládež do patnácti let nepočítaje), kteří odevzdali 210 platných hlasovacích lístků a 3 zcela nevyplněné. Největší účast na volbách byla po mši svaté v 10<sup>15</sup> hod. K tomu, že celé toto konání proběhlo hladce a v přátelské atmosféře, přispěla celá řada našich bratří a sester, jejichž jména Hospodin zná. Jim i všem, kteří svou účastí na volbách projevíli zájem o svoji farnost, za všechny pracovníky fary ze srdce děkuji. *sestra Amata*

<b><u>Jméno kandidáta:</u></b>	<b><u>Počet získaných hlasů:</u></b>
František Jirsa	169
Vladimír Vašků	162
Jan Deutsch	145
Mgr. Jan Štěpančík	128
Martin Vaňáč	108

### **Farní rada bude tedy pracovat ve složení:**

br. Michal František Pometlo, OFM – farář  
br. Paschal Petr Novák, OFM – vikář („kaplan“)  
br. Ignác Vojtěch Majvald, OFM – jáhen  
Jan Deutsch  
František Jirsa  
PhDr. Markéta Koronthályová  
PhDr. Jan-Jakub Outrata  
Mgr. Jan Štěpančík  
Anežka Emilie Tutrová, OFS  
Martin Vaňáč  
Vladimír Vašků  
Petra Zítková

na Smíchově. Na hlavním oltáři je hodnotný obraz Svaté Rodiny od Viléma Kandlera z r. 1862.

Po r. 1989 se boromejky, po nucené přestávce vrátily, aby navázaly na dílo svých předchůdkyň a opět naplňovaly duch křesťanské lásky, který stál u zrodu ústavu v r. 1865.

K zajímavostem řepské trestnice patří i to, že zde v konci svého života byl zahradníkem známý lupič Václav Babinský, který je zde i pochován při hřbitovně zdi.

*J.J.Oustrata*

---

## DOKUMENTY II.VATIKÁNSKÉHO KONCILU

### **Radost a naděje**

„Radost a naděje, smutek a úzkost lidí naší doby, zvláště chudých a všech, kteří nějak trpí, je i radostí a nadějí, smutkem a úzkostí Kristových učedníků, a není nic opravdu lidského, co by nenašlo v jejich srdcích odezvu.“ Tak začíná Pastorační konstituce o církvi v dnešním světě s latinským názvem Gaudium et spes (zkratka GS), která byla slavnostně schválena (2309 hlasy pro a 75 proti) a vyhlášena na samém závěru jednání Druhého vatikánského koncilu 7. 12. 1965. Přestože samotný nápad a první konkrétní předlohy textu této konstituce vznikaly, na rozdíl od jiných koncilních dokumentů, teprve v průběhu jednání koncilu, konstituce plně odpovídá záměrům koncilu a je jedním z jeho hlavních, a dá se říci programových, dokumentů. Druhý vatikánský koncil a především důvody k jeho svolání byly totiž zcela odlišné od předchozích koncilů. Nebyl svolán ani jako reakce na nějaké bludné nauky a ani jako unijní nebo reformní koncil, jak tomu bylo v minulosti. Co tedy mělo být cílem tohoto koncilu, jenž byl v podstatě spontánní myšlenkou papeže Jana XXIII. (1958-1963), kterou tento téměř neznámý sedmasedmdesátiletý stařec vyslovil krátce po svém zvolení? Jednou prý na otázku, co očekává od koncilu, přistoupil k oknu své pracovny, otevřel je a řekl: „Očekáváme od koncilu, že vpustí dovnitř čerstvý vzduch.“ Jeho přesvědčením bylo, že víra má vůči světu závazek neodmítat jeho otázky a úzkosti, ale přijímat je jako vlastní otázky křesťanů. Spolu s ostatními lidmi má hledat a nabízet možná řešení. Obnova a oživení víry a života společenství v církvi mají být provázeny pozitivním vztahem ke světu, v němž se realizují. Setkání se „světem“ a „dobou“ tedy již napříště nemá být pouze konfrontací, ale především dialogem. Papež Jan stanovil koncilu primárně pastýřský úkol a ohlásil jej jako „pastoraální koncil“. Hlavní otázkou

---

## HISTORIE

**Řepy** - řeholní dům Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského s ženskou trestnicí

*Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského byla založena r. 1652 ve Francii, v 18. století se šířila do dalších zemí Evropy i do Ameriky a Afriky. Jejím posláním je práce v oblasti charity, zvláště ve zdravotnických zařízeních a podobných ústavech.*

*V Čechách se boromejky objevují v r. 1837 v mateřinci slepých dívek v Praze na Brusce. V r. 1843 byl založen klášter a mateřinec boromejek s kostelem sv. Karla Boromejského. Pod Petřínem, což je dnešní nemocnice, v níž řád opět úspěšně působí. Existuje i řada dalších domů boromejek mimo Prahu.*

Dnešní ústav byl založen jako nalezinec. S jeho stavbou se započalo r. 1859 a byla dokončena v r. 1860. Tehdy byl zároveň položen základní kámen ke kostelu Svaté Rodiny při nalezinci, který byl dokončen a vysvěcen 1861. Děti a mládež zde byly vedeny podle vzoru oratorií Dona Bosca tak, aby po opuštění nalezince byli schopni samostatného životního uplatnění, byli zde vyučováni řadě řemesel. Ústav, který měl ovšem patrně i své nepřátele, byl v letech 1864 až 1865 zrušen, část chovanců přemístěna do menšího domu boromejek v Karlíně. V téže době bylo rozhodnuto, využít budovu nalezince v Řepích jako ženské trestnice, resp. tzv. Donucovací pracovny, umístěné dosud na Hradčanech, kde sestry boromejky působily již od r. 1854. S trestnicí byla původně spojena i polepšovna, přemístěná r. 1892 do Kostomlat, rovněž pod patronací boromejek.

První představenou zde byla sestra M. Karolina Neumannová, sestra sv. Jana Nepomuka Neumanna, proslaveného jako biskupa ve Filadelfii. Sestry zde, věrný svému poslání, pečovaly nejen o hmotné, ale především o duchovní blaho svých svěřenkyň.

Počátkem našeho století zde působilo 22 sester a 5 novickek, trestanek zde bylo kolem 160.

Stavba sama je postavena v historizujícím slohu, převážně s neogotickými a v kostele s neorománskými prvky.

Prostor kostela je sklenut valenou klenbou a otvírá se do konchou zaklenutého presbytáře, který sousedí s chorovou kaplí sester a sakristií. Pozoruhodná je i malba kostela v duchu beuronské školy, provedená ovšem o něco později. Přesto patří právě tyto malby k důležitým dokladům malířství beuronské školy u nás, známé např. ze staršího kostela sv. Gabriela.

## **Volby do farní rady** - úvaha povolební

Máme za sebou první volby do farní rady. Ačkoliv reakce farníků na tuto novinku byla různorodá a téměř vždy vyjadřovala míru informovanosti o současném dění v církvi, konečný výsledek voleb rozhodně nelze považovat za fiasko: bylo odevzdáno více než 200 platných hlasovacích lístků. Vzhledem k tomu, že v minulých anketách Sněženky se k naší farnosti hlásilo vždy okolo sta lidí, můžeme takový výsledek považovat za více než uspokojující.

Ve volbách do farní rady však jistě není množství účastníků voleb tím nejdůležitějším výsledkem. Tím je nepochybně skutečnost, že v naší farnosti máme řádně ustanovenou farní radu, která společně s duchovním správcem ponese tíhu odpovědnosti za chod a fungování farnosti. Všem jejím členům, ať již jmenovaným či zvoleným, je více než gratulací zapotřebí popřát hodně sil a odhodlání nejen přijmout tuto nelehkou službu, ale především v ní zdárně obstát.

Ustanovení farní rady však rozhodně neznamená, že ostatní farníci jsou tímto odsouzeni do role pasivních přihlížejících. Jak bude farní rada fungovat, a zda bude k užítku či nikoliv, záleží především na schopnosti vzájemné komunikace všech členů farnosti - na schopnosti vytvořit živé společenství v duchu Pravdy a Lásky.

*H. Outratová*

## **Farní rada a farní společenství**

Tak máme zvolenou farní radu! Tím to ovšem nekončí, ale teprve vše začíná. Naštěstí farní rada může navázat na setkávání farnosti, která se konají pravidelně první úterý v měsíci. (Nadále to budou otevřená setkání farnosti a farní rady).

Bylo by dobré, aby tato setkávání byla ještě více navštěvována především vámi, kteří máte zajímavé nápady, připomínky, otázky nebo i kritiky k dění ve farnosti a také těmi, které chod farnosti prostě „jen“ zajímá. Vždyť se to týká nás všech. V této souvislosti jen pro ilustraci uvádím asi známý citát z Kodexu církevního práva: „Křesťané mají právo, dokonce někdy i povinnost podle svých znalostí, příslušnosti a postavení sdělit pastýřům církve své mínění o věcech týkajících se prospěchu církve, a při zachování neporušitelnosti víry a mravů a úcty vůči pastýřům, s ohledem na obecný prospěch a na důstojnost osob, mají právo s tímto míněním seznámit ostatní věřící.“ (CIC kán. 212 § 2)

Bylo by omylem, kdybychom si mysleli, že farní rada spolu s farářem zvládne úplně vše. Farní rada také nemá a jistě ani nechce být nějakým do

sebe uzavřeným „elitním klubem“. To by bylo proti jejímu hlavnímu úkolu, kterým je spolupráce se všemi farníky při vytváření takové farní obce, která by byla opravdu živým společenstvím věřících. To je také úkol pro všechny farníky. S některými věcmi není nutné čekat na nějaké pokyny nebo doporučení „zhora“. Je třeba věnovat dostatečnou pozornost tomu, že vědomí farního společenství roste zvláště při společném slavení nedělních bohoslužeb. Nejenom při mši, ale především před ní a nebo po ní by mělo být zřejmé, že se tu nesešla jen nějaká anonymní a náhodná masa lidí, ale konkrétní společenství Kristových učedníků, které se shromažďuje kolem jednoho stolu a vzývá jednoho Otce. Máme se navzájem milovat (1 J 4,7-21). Tím se jistě nemyslí nasládlý úsměv v obličejí jako nějaká maska nebo křečovitě objímání každého příchozího. Vždyť stačí ochota překonat svůj ostych a nesedat si úplně na druhý konec lavice daleko od všech ostatních. Stačí obyčejná vstřícnost a pozornost k potřebám toho druhého, který třeba potřebuje s něčím pomoci nebo by si jen rád trochu s někým popovídal. Nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem (1 J 3,18). Je potřeba, abychom se modlili nejenom za své soukromé potřeby, ale i za faráře, za členy farní rady a především za celou farnost, aby se s pomocí každého z nás stávala skutečnou farní rodinou.

*Martin Vaňáč*

### **Přednáška s diapositivy**

se koná ve středu 24. února v 19.19 hod. ve farním klubu.

Významnými křesťanskými stavbami ve Španělsku a Portugalsku

nás provede Ing. Jan Stěnička.

Na přednášku jsme srdečně zváni. Opět příležitost k setkání.

### **Návštěva Národního divadla**

Naše farnost byla v divadle a bylo to skutečně vidět - kam se člověk podíval, byl někdo známý: bylo nás plné Národní. Velký dík Vláďovi Vašků, který nás vždy alespoň jednou za rok (vloni to byla Terežka v divadle Komédie) dokáže vyburcovat ke společné akci a nelituje času ani námahy pro její zajištění (a věřte, že to není jednoduché!). Skvěle vybral i představení: inscenace Pašije v podání výborných herců naší přední scény se moc líbila velkým i malým... Tak jen víc takových a podobných příležitostí! A ještě jednou - díky!

*Markéta Koronthálová*



---

## CÍRKEV A SPOLEČNOST

### Prostředí vytvářejí ti, co je zaplňují

*Občanské sdružení přátel Václavského náměstí* a okolí by neměl být pojem až tak zcela neznámý, ale pro jistotu připomínám, že bylo založeno na konci září 1996 a vzniklo v souvislosti s odezvou na Plánovací víkend pro Václavské náměstí, který se konal v dubnu 1996 v paláci Lucerna.

Na základě poznatků, informací, přání a představ účastníků výše zmíněné akce byla sestavena publikace *Nová vize srdce Prahy*, kde kromě historického vývoje náměstí byly popsány jeho současné nedostatky a problémy z hlediska obyvatel Prahy a k tomu názor cizinců, včetně návrhů, jak dosáhnout pozitivních změn.

V září 1998 se podařilo přihlásit program sdružení při VN do projektu Praha – Evropská kulturní metropole roku 2000 a odborná komise náš program přijala. Tento výrazný úspěch spolu se zkušeností, že ekologii prostředí nelze zajistit bez ekologie lidských duší, neboli prostředí vytváří ti, co je zaplňují, nás inspirovaly k přípravě a realizaci přednášek a diskusí na témata kulturně-historická, filosofická, ekologická, teologická, hudební i na téma nadcházející evropské integrace.

Chceme přednáškami oslovit co nejvíce obyvatel, zejména mladé lidi, poskytnout jim nejkvalitnější informace, dát jim šanci k utvoření vlastního názoru, probudit přirozené tvůrčí schopnosti a chuť spolupracovat na vlastní budoucnosti.

Jsme vděční, že cyklus přednášek a diskusí může probíhat ve farním klubu Panny Marie Sněžné. Zde na místě samém může každý vnímat osobně výrok o prostředí i o těch, co je zaplňují, neboť františkánská zahrada, spolu s celým areálem budov obklopujících kostel Panny Marie Sněžné vydávají svědectví beze slov o lidech pověřených spravováním tohoto místa v centru Prahy - v srdci Evropy.

Výše uvedené informace a zdlouhavý úvod jsou současně pozvánkou na první přednášku s názvem "**Veřejný prostor**", kterou přednese pan Tomáš Vrba, šéfredaktor měsíčníku *Nová Přítomnost*. *Božena Harmáčková*

**Přednáška "Veřejný prostor" se bude konat  
ve středu 17. února 1999 v 19.19 ve farním klubu.**

---

## BIBLICKÝ KOUTEK

### Znáte svatého Pavla ?

Podle katolického biblisty Wolfganga Trillinga (1925-1993) je zajímavou skutečností, že mnohým katolíkům je dnes bližší spíše postava apoštola Petra než postava největšího misionáře rané církve Pavla. Přitom Pavlovi je co do rozsahu věnováno v Novém zákoně daleko více místa. Např. v knize Skutků apoštolských je Pavlovi (kap. 13-28) věnováno více místa než Petrovi (kap. 1-12). Pokud však zkoumáte Písmo každý den jako židé v Beroji (Sk 17,11), nebo máte rádi Pavla jako Jan Zlatoústý, nebudou pro vás dnešní otázky žádným problémem.

„Kdykoliv slyším čtení z dopisů svatého Pavla – dvakrát, třikrát, ba i čtyřikrát týdně, slavíme-li památku mučedníků – , raduji se ze zvuku těchto duchovních pozounů. Zmocňuje se mne nadšení a cítím žhavou touhu. – Když zaslechnu ten milý hlas, skoro bych věřil, že Pavel stojí přede mnou a já poslouchám jeho výklady. Ale tísní mne a bolí to, že ne všichni znají tohoto muže tak, jak si to zaslouhuje. Mnozí vědí o něm tak málo, že ani neznají přesný počet jeho dopisů. To nepramení z jejich duchovní neschopnosti, nýbrž z toho, že zapomínají zabývat se neustále jeho spisy. Ani já nevděčím za to, co vím – vím-li vůbec něco – nějakému zvláštnímu nadání a duchovní bystrosti, nýbrž tomu, že tohoto muže miluji a zabývám se trvale jeho spisy. Když někdo někoho miluje, ví o něm víc než všichni ostatní právě proto, že je pro něho důležitý.“

Jan Zlatoústý (+407), citováno podle knihy W. Trillinga, Apoštol Pavel – misionář a teolog (vydalo nakladatelství Vyšehrad v roce 1994).

1. *Kolik listů obsahuje NZ a kolik z nich nese Pavlovo jméno ?*
2. *Co dělal Pavel, když byl kamenován Štěpán ?*
3. *Která událost byla pro Pavlův život rozhodující a na kterém místě se o ní v Skutcích apoštolů dočteme ?*
4. *Máme v NZ zprávu o tom, že by Pavel zpíval ?*
5. *Najdeme v Pavlových listech větu: „Kdo nechce pracovat, ať nejí!“ ?*

*Martin Vaňáč*

---

#### *Správné odpovědi:*

1. 21 listů, z toho 14 Pavlových, 3 Janovy, 2 Petrovy a jeden Jakubův a Judův.
2. Hlídal šaty těch, kteří Štěpána kamenovali (Sk 7,58 a 22,20).
3. Setkání s Ježíšem na cestě do Damašku (Sk 9,1-19; 22,3-21 a 26, 2-23).
4. Ano, zpíval spolu se Silasem ve vězení ve Filipech (Sk 16,25).
5. Ano (2 Te 3,10)

## Výlet pro mládež a spol.

Kdo chcete jet s námi do Třebestovic (přírodní park Kersko), přijďte **v sobotu 13. 2. v 7.30 hod. na Hlavní nádraží**. Budeme se těšit.

*Zve bratr Paschal, Zíďa, Pája, ...*

### **V neděli 14. února v 15.15 hod**

jste, milé děti, zvány do farního klubu na divadelní představení

V. Henzl - J. Kozák

### **Zajdeme si do pohádky**

Úprava a režie: J. Klatovská. Hudba: A. Rektorys. Výprava a kostýmy: Z. Princ. Hraje Činoherní skupina Praha: Jana Klatovská (vypravěčka, ježibaba) a Viktor Fatka (vypravěč, strašidýlko, průvodčí, loupežník).

## **Sněmovní kroužek**

Na lednovém setkání jsme mluvili na téma Jaké místo zaujímá Písmo v životě církve, jaké místo zaujímá Písmo v mém životě?

Byli s námi bratři Štěpán a Ignác a také Regalát, který zavítal na krátkou návštěvu ze svého studijního pobytu v Římě do Prahy. Všichni jsme se shodli na tom, že Bibli doma máme, čteme si z ní, ale ne už všichni pravidelně. Každý jsme cítili, že čtení Písma nemá v našem životě takové místo, jaké by bezpochyby mělo mít. Věřím, že i toto poznání bude pro nás povzbuzením.

Příští setkání bude v úterý 16. 2. v 17:00 hod. na téma: **Církev a ostatní lidé.** (*text konstituce Gaudium et spes, odstavce (1) a (2), viz článek Radost a naděje*)  
*Ludmila Jirsová*

## **Návštěva kláštera - Domov sv. Karla Boromejského**

- řeholní dům Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Řepích (Praha 6).

Srdečně zveme na další malý výlet na okraj Prahy, do Řep. Sejdeme se v **neděli 21. února ve 14.45 hod na konečné stanici tramvaje č. 9 - Řepy.** (tram. č. 9 jede ze Spálené ul. od obch. domu TESCO). Společně si prohlédneme kostel Svaté Rodiny, nedaleký farní kostelíček sv. Martina (0,5 km) a nakonec se zastavíme na místním hřbitově (0,5 km). Průvodcem nám tentokrát bude duchovní správce farnosti Řepy P. Jiří Pecka.

Těšíme se na společné setkání.

*Ludmila Jirsová*

---

## EKUMENISMUS

### Dvě zastavení (nejen) ekumenická

#### Zastavení první - Dar dechu

Na počátku ledna navštívil Prahu profesor Kakiči Kadovaki, jezuita a zenový mistr. V dnešní katolické církvi představuje profesor Kadovaki nejvýrazněji snahu přemostit propast, jež až dosud oddělovala kulturu, mentalitu a spiritualitu východu a západu.

V Praze, kterou označil za překrásné město, syntézu mnoha stavebních a vůbec kulturních slohů, oslavil profesor Kadovaki na Tři krále své třiasedmdesáté narozeniny. Cesta ke křesťanství pro něj začala rodinnou tragédií - smrtí staršího bratra, "nejlepšího člověka, jakého jsem kdy poznal", v krutých dnech druhé světové války. Rozhodl se pro kněžství a odešel studovat teologii a filozofii nejprve do Říma, pak do Řezna, kde byl žákem dnešního kardinála Ratzingera. Svá studia završil ve Spojených státech, kde ke svým hlubokým znalostem západního myšlení a zejména křesťanské mystiky připojil hlubinnou psychologii.

Cesta ke kořenům - ke kultuře a spiritualitě rodného Japonska, vedla "oklikou", přes krajany - studenty. Kadovaki absolvoval mnoho let těžkých a náročných cvičení v meditaci, na jejichž konci se stal zenovým mistrem. Jen málokdo se dostane až sem. Dnes je Kakiči Kadovaki profesorem na Gregoriánské univerzitě v Římě a na tokijské Sophia University.

Téma první z pražských přednášek profesora Kadovakiho znělo "Zen a výklad Bible". Jak vůbec může meditační technika, zrozená ve zcela jiném, buddhistickém duchovním prostředí, obohatit a prohloubit naše porozumění Písmu? Velmi podstatně. Křesťanská tradice je totiž od počátku poznamenána zhoubnou dualitou tělo - duše. Pouze "duchovní" výklad Bible nestačí: našemu prožití Kristova **vtělení** vždy bude chybět cosi podstatného, neprožijeme-li je stejně plně ve své **tělesnosti**, v těch nejsamozřejmějších projevech svého těla.

Zenová meditace spočívá v dýchání. Soustředění na dech uvádí do stavu koncentrace mysl i tělo. Dualita mizí účinkem Dechu, který je Duchem, dárce života. Ten, komu zní toto všechno příliš nezemsky a cize, může být ubezpečen o tom, že cesta meditace je otevřená pro každého. V podstatě jde jen o to, být vždy soustředěn právě na to místo a tu činnost, kterou konám, ať už jde o činnost rukou nebo myslí, o práci nebo odpočinek.

*Sama jsem velkou ctitelkou sv. Františka a často přemýšlím o tom, že by bylo pěkné, kdyby naše farnost u Panny Marie Sněžné nesla nějaké viditelnější znaky tohoto světce. Je to podle Vás reálné? Jak tomu můžete napomoci Vy – členové řádu sv. Františka – a co pro to můžeme udělat my, běžní farníci a přátelé kostela Panny Marie Sněžné?*

Reálné to jistě je, není-li to jen naše lidské přání. František z Assisi má jistě mnoho co říci dnešnímu světu, nám, lidem dneška. My, členové františkánské rodiny, jsme voláni stále hlouběji žít svou spiritualitu. A budeme-li skutečně následovníky našeho serafického Otce, budeme-li skutečně *menšími bratry a sestrami* vzhledem ke každé druhé bytosti, můžeme na Františka ukázat mlovou nejsrozumitelnější. Farníci a členové SFŘ by se na sebe navzájem měli dívat pohledem čistého srdce, který nevidí v těch druhých rivaly, ale obdarování od Pána Boha. Myslím si ale, že nejde v první řadě o to, aby farnost nesla znaky sv. Františka (on sám byl nazván druhým Kristem). Jde o to, aby farnost nesla podstatné znaky Kristovy Církve, usilující o jednotu v různosti, v lásce. Může (a snad i má) být spíše pestrou kyticí různých spiritualit a směrů, aby zde každý nacházel své místo.

*Málokterá farnost se může pochlubit svým farním klubem. Jaké jsou potíže s jeho vedením a jak vidíte jeho budoucnost? Můžeme i v tomto případě my, farníci, nějak pomoci?*

Fungování farního klubu je teď na křižovatce. Farní rada (s pomocí všech, komu tato záležitost leží na srdci) by měla vytvořit jasnou koncepci a hledat pak cestu k jejímu naplnění. Má-li farní klub opravdu sloužit farnosti, stále se mi jeví jako nejlepší, aby se o něj staral někdo, kdo touto farností žije. Z praktických důvodů by to asi měla být jedna osoba na plný úvazek za přispění ostatních farníků. Jak se ukazuje, nemůže klub „táhnout“ někdo z řádových bratří a přitom se zároveň smysluplně účastnit života komunity.

*Co byste chtěla vzkázat našim čtenářům na prahu (či kousek za prahem) nového roku?*

Přála bych si, abychom se snažili být pravdiví a upřímní v důvěře v nezměrné Boží milosrdenství a abychom otevírali svá srdce jeden druhému s vědomím, že jsme na jedné lodi – údy jednoho Těla – a potřebujeme se navzájem.

*Ptala se H. Outratová*

*Sestro Lucie, máte krásné jméno, které samo o sobě navozuje představu světla a jasu, tolik potřebného pro vezdejší život. S jakými pocity jste přijímala funkci farní asistentky a jaká je její reálná podoba? Co Vás na této práci těší a co se Vám naopak zdá obtížné?*

Přicházela jsem s pocitem, že mne sem Bůh vede. Byly i pochybnosti a tápání, zvláště proto, že to znamenalo (na čas?) opustit obor, který jsem vystudovala. Ale krátce předtím, než jsem tu začala pracovat, udělala jsem si takovou malou bilanci svých hřiven, obdarování od Pána Boha ke službě, a své dosavadní cesty. Najednou mi v tom svitlo takové světélko – že to místo, kde mohu ty hřivny uplatnit, je právě tady. No a reálná podoba mé práce – je to dost jiné, je třeba dělat i to, co jsem nikdy dělat nechtěla. A tak jdu krok za krokem a učím se důvěřovat. Nejvíc mne těší, když mohu lidem, kteří sem přicházejí, pomoci najít trochu toho světla a jasu v jejich duši. Obtíží je víc. Snažíme se – za pochodu – vzájemně sladit v naší spolupráci na faře. Náročnou oblastí je služba lidem na okraji společnosti, kteří sem přicházejí s různými požadavky. Není snadné poskytnout jim tu pravou pomoc a někdy člověk zůstává bezradný.

*Jste příslušnicí Sekulárního františkánského řádu (III. řádu sv. Františka, jak se dřív nazýval) - rozhodla jste se tedy žít určitým způsobem, který se zakládá na lásce k Stvořiteli i ke všemu stvořenému. Jak v této souvislosti vnímáte současný svět? Jací jsou podle Vás současní lidé, jsou jiní, než jací byli za života sv. Františka, myslím ty, kteří se hlásí ke křesťanství? Jak nahlížíte na mladou generaci?*

Současný svět velmi volá po soucítění. A po naději. Současní lidé a lidé za svatého Františka – myslím, že nelze generalizovat. Už od Krista má asi každá doba své horlivé křesťany i křesťany vlašné, formální... Mohli bychom snad spíše hovořit o znameních doby, i když otázka, jací jsme, je také důležitá. Určitě jsme úspěšnější a rozdílnější. Myslíme si, že musíme všechno stihnout a hrozí nám, že to podstatné pomíneme a že naopak stihneme mnohé zničit – vztahy, krásu, slavení, stvoření... Potřebujeme si uvědomit nebezpečí a zároveň zoufale potřebujeme naději, abychom se nevzdali před bojem. Mladou generaci vidím s nadějí. Zase nelze generalizovat, ale k mládí jistě patří touha změnit svět. Frustrace z pocitu, že to nejde, vede do slepých uliček i k okrajům propasti. Je ale mnoho mladých, kteří neutíkají před tíživou skutečností a jsou odhodláni dát své síly a schopnosti do nelehkého boje. Potřebují dostat šanci a aspoň trochu důvěry od starších. Pak budou myslím také ochotnější učit se od nich a zachovat z tradic to dobré.

Křesťanům může cesta meditace pomoci k hlubšímu a plnějšímu pochopení a prožití základních pravd vlastní víry. Nebojme se, že otevřením se dobrým cestám jiných kultur budou ohroženy její základy:

křesťanství nikdy nebylo a nesmí být vázáno pouze na evropskou kulturu a civilizaci. To by bylo strašně málo. Kristova zvěst se týká všech lidí a všech kultur. Poselství otce Kakiči Kadovakiho: přijměte svůj **dech** jako stálé přijímání Ducha svatého a nechte se jím proniknout a proměnit, aby tak vaše víra získala základ, který nepomíjí.

## **Zastavení druhé - Svědectví pravdě**

"Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Jan 18, 37

Tato slova Janova evangelia si zvolil jako své motto student Jan Palach. Právě před třiceti lety se učinil pochodní, jež měla osvětlit a ukázat cestu z mravního a společenského rozkladu. Dnes jako bychom na jeho oběť zapomínali.

Možná je to tím, že dnešní doba má jiné starosti. Zaklínadlem dnešních dnů je "životní úroveň", tedy můj standard, můj luxus, můj blahobyt. Obětování života něčemu tak abstraktnímu a neskutečnému, jako je pravda nebo svoboda, je pro většinu lidí nepochopitelné. Týká se to i mladých lidí a studentů, týká se to, přiznejme si, trochu i nás křesťanů.

V malostranském kostele svatého Tomáše se přesně v den třicátého výročí Palachovy smrti, 19. ledna 1999, konala ekumenická bohoslužba slova, zorganizovaná iniciativou skupiny studentů. Na místo, kde se před třiceti lety konaly modlitby křesťanů za umírajícího studenta, se vrátili dva lidé, kteří byli přítom. Evangelický pastor Jakub S. Trojan, dnes profesor Evangelické teologické fakulty UK, Jana Palacha před třiceti lety pohřbíval. Tomáš Halík, katolický kněz, dnes profesor Filozofické fakulty, nesl před třiceti lety do kostela svatého Tomáše pod kabátem Palachovu posmrtnou masku.

Bohoslužba i následná beseda v refektáři augustiniánského kláštera byly prochnuty jedinou ústřední myšlenkou: Palachova absolutní oběť pravdě je aktuální i dnes. Pro některé mladé lidi, a potvrdila to i diskuse, je obtížně přijatelná právě nevratnost Palachovy oběti - je vzdání se vlastního života vůbec křesťanské? Je vůbec přijatelné pro dnešní dobu?

Na výzvu, učiněnou před třiceti lety, nemusíme dnes odpovídat tím, že se svého života vzdáme, ale tím, že jej naplníme. Pro studenty to znamená být neúnavnými ve studiu a v hledání pravdy, pro všechny lidi být poctiví a pravdiví ve svém životě, v rodině, v povolání. Je to každodenní, trpělivá oběť, úkol nejen pro křesťany.

*Filip M. Outrata*

## Ekumenická bohoslužba

Ve čtvrtek 21. ledna jsme měli v naší farnosti poprvé i my možnost zapojit se do každoročního slavení Týdne modliteb za jednotu křesťanů. Pozvání k účasti na ekumenické bohoslužbě přijali křesťané z bratrských církví, s kterými žijeme v těsném sousedství, především z církve evangelické a husitské. Bohoslužbě předsedal náš farář otec Michal a dva hosté: bratr farář Kocáb ze sboru U Salvátora z Církve česko-bratrské evangelické a sestra farářka Emanuela Blažková ze žižkovského sboru Církve československé husitské.

Liturgii, nesenou v duchu modliteb za jednotu a za odpuštění, doplnil písněmi sbor mládeže Ten-sing ze sdružení YMCA Praha. Po úvodní modlitbě následoval taneční úvod skupiny z Tanečního centra Praha. Zapojení tance do liturgie je u nás možná poněkud nezvyklé a opomíjené, ale bylo pro všechny přítomné hlubokým zážitkem. Jemný a kultivovaný projev skupiny tanečnic v čele s jedním tanečníkem, symbolizujícím Krista, byl hudebně doprovázen částí „Pie Jesu Domine“ ze skladby Requiem anglického autora A. L. Webbera. Hudební i pohybová koncentrace celé skladby na osobu láskyplného a odpouštějícího Ježíše výrazně napomohla našemu modlitebnímu soustředění na představu všeobjímající Boží náruče. Po modlitbách, rozjímání nad Božím slovem a přímluvách, při nichž se střídali zástupci jednotlivých církví, nám voda, kterou opěval ve svém Chvalozpěvu i bratr František jako tu, která očišťuje, posloužila k symbolickému vyjádření jednoty a touhy po očištění, odpuštění a ochoty ke vzájemné službě: přítomní účastníci projevovali tuto svou touhu pokropením přinesenou a požehnanou vodou. Při bohoslužbě jsme také konkrétně vyjádřili svou solidaritu s chudými tohoto světa při sbírce na konkrétní pomoc potřebným, v naší farnosti již tradičně na zasílání humanitární pomoci na Ukrajinu. Odcházel jsem s hlubokým pocitem prožitku blízkosti Ducha svatého a radosti ze sblížování a sjednocování lidí dobré vůle, povzbuzení, že v náruči Boží nejsme sami v boji proti zlu a násilí. Přijďte za rok také mezi nás! P.S. Kdo by se chtěl ještě připojit ke sbírce, složenky na Ukrajinu jsou na faře.

*Markéta Koronthályová*

*Je jistě dobré, že se dokážeme společně modlit. Umíme a chceme se však také navzájem sdílet? Na přímou výzvu bratra Michala se po skončení bohoslužby ke společnému posezení v našem farním klubu dostavila jen malá hrstka domácích, zatímco hostů bylo ke třem desítkám. Snad tedy příště! Další příležitost k vzájemnému sblížení bude v našem klubu 10. března. (Čtěte Sněžanku - sledujte nástěnky!)  
poznámka redakce*



## Ekumenická slavnost u Panny Marie Sněžné

Pobožnost, kterou sestavil bratr Michal Pometlo OFM a dále pak vedl s evangelickým farářem Alfrédem Kocábem a husitskou farářkou Emanuelou Blažkovou, měla charakter katolické bohoslužby slova. Zvláštní důraz byl položen na povznesení mysli při modlitbě, které nás naučil náš Pán, Ježíš Kristus. Překvapením všech zúčastněných bylo zajisté, když pak do chrámu vběhl zástup kolem dvaceti mladých dívek stejného věku oděných jen bílou, až k zemi sahající řízou bez rukávů. Za zvuku podmanivých hudebních tónů předvedly dívky úchvatnou taneční kreaci znázorňující vzepjetí mysli modlící se bytosti, plné touhy, pokory a oddanosti. Dalším působivým aktem pobožnosti byla modlitba s díkůvzdáním v duchu otce Františka sestře vodě, která je nepostradatelným zdrojem všeho pozemského života, která nás očišťuje a která nám skrze křest zjednává účast na Božím životě. A opět viditelně symbolickým úkonem bylo, že všichni účastníci přicházeli k vodě ve skleněné míse na stole uprostřed kostela, dotýkali se jí rukou, pokropili se jí, nebo žehnali. Vrcholným úkonem ekumenické pobožnosti bylo společně recitované apoštolské vyznání víry a požehnání všech tří představitelů křesťanských církví.

Tímto setkáním u Panny Marie Sněžné byl učiněn další krůček ke vzájemnému sblížení nekatolických křesťanů a katolíků. V budoucnosti nás čeká ještě sblížení s Tou, která je srdcem církve, jejíž hlavou je Kristus. O tom nás chce ujistit evangelický historik profesor Dr. Ullrich Wickert, když tvrdí, že "bez Marie není možná žádná jednota křesťanů."

Neformální ekumenické setkání pokračovalo pak ještě chvíli v přátelských rozhovorech mezi účastníky při horkém čaji ve farním klubu.

*Vladimír Vašků starší*

---

## ROZHOVOR

S novým rokem Vás chceme na stránkách Sněžanky farní seznamovat prostřednictvím našich malých rozhovorů s těmi, kteří se rozhodli věnovat svůj čas práci pro farnost.

Dnes bychom Vám rádi představili sestru Lucii Veroniku Vorlovou, která ve funkci farní asistentky vypomáhá otci Michalovi s vedením a vyřizováním různých úředních záležitostí. Narodila se v Praze, od malička žije v Roztokách u Prahy, od r. 1988 je členkou Sekulárního františkánského řádu. Vystudovala obor speciální biologie a ekologie na Přírodovědecké fakultě UK v Praze a pracovala v oblasti ochrany přírody.

## Bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné

všední dny: 6:40 (při mši sv. ranní chvály kromě So), 8:00,

18:00 (po mši sv. večerní nešpory)

neděle: 9:00, 10:15 (dětská), 11:15, 18:00

### PROGRAM U PANNY MARIE SNĚŽNÉ

Únor 1999

2. 2.	Út		<b>Svátek Uvedení Páně do chrámu</b> (Hromnice)	
		16:00	Setkání farnosti	farní klub
3. 2.	St		Památka sv. Blažeje	
6. 2.	So	10:00	Unie katolických žen: Přednáškový seminář	farní klub
7. 2.	Ne	14:00	Plavání v YMCA	
10. 2.	St	15:00	<b>Přednáška s diapositivy</b> -Anglie, Dr. Jiří Hoppe	farní klub
11. 2.	Čt		Světový den nemocných	
		18:00	Mše svatá pro nemocné a za nemocné	
13. 2.	So	7:30	Výlet mládeže (sraz na Hlavním nádraží)	
14. 2.	Ne	15:15	<b>Divadlo:</b> Zajdeme si do pohádky	farní klub
15. 2.	Po	8:00	Připomínka 14 umučených bratří	
16. 2.	Út	17:00	Sněmovní kroužek	farní klub
17. 2.	St		<b>Popeleční středa</b> - začátek doby postní, postní den	
		19:19	<b>Přednáška:</b> "Veřejný prostor"-Tomáš Vrba	farní klub
21. 2.	Ne		1. neděle postní	
		14:45	Domov sv. Karla Boromejského Praha-Řepy	
24. 2.	St	19:19	<b>Přednáška s diapositivy:</b> Chrámy ve Španělsku a Portugalsku	farní klub
27. 2.	So	9:00	Rekolekce manželů (pro přihlášené - 24942236)	farní klub
28. 2.	Ne		2. neděle postní	
1. 3.	Po	16:00	"Mátohy" - setkání zástupců společenství mladých	farní klub
2. 3.	Út	16:00	Setkání farnosti	farní klub

**Nálady na vytištění tohoto čísla Sněžanky jsou 6,- Kč.**

**Dobrovolné příspěvky vhadzujte laskavě do pokladničky v kostele.**

---

*Kontaktní adresy redakce: Farní úřad., Jungmannovo nám. 18, Praha 1, tel.: 265742*

*Outratovi, Krakovská 24, Praha 1, tel.: 222 121 55*

*Jirsovi, Soukenická 14, Praha 1, tel.: 231 35 13*